

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ευνεστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὠφελείαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἐριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἑσπεριτικὸς : Ἐτησίᾳ . . . 8,— Ἑξάμηνος . . . 4,50 Τριμήνος . . . 2,50</p> <p>Ἐξωτερικὸς : Ἐτησίᾳ φρ. κρ. 10,— Ἑξάμηνος > > 5,50 Τριμήνος > > 3,—</p> <p>Δι' οὐδενὸς ἀρχοῦνται τὴν ἰσὺν ἐκείνου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἑσπεριτικὸς λεπ. 20. Ἐξωτερικὸς φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῆνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὅδὸς Ἐυρωτίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον</p>
<p>Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 15 Αὐγούστου 1909</p>	<p>Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 37</p>

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΚΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. FERNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

— "Οχι, δὲν τὸ νομίζω διόλου. Νομίζω ἄπλως, ὅτι κατὰ τὴν παλαιάν σου συνήθειαν, τὸ ἔκαμες χωρὶς νὰ τὸ καλοσυλλογισθῆς.

— Αὐτὸ ναι' ἐγὼ δὲν ἔβλεπα παρὰ τὰ ἐνάρθια γραμματάσημα...

— Καὶ κάθε ζήτημα ἔχει πάντοτε πολλὰς ὀψεις. Τελος πάντων, πρέπει νὰ πάρωμεν τὴν ἀπόφασίν μας. Δὲν μπορεῖς βέβαια νὰ κλείσῃς τὴν θύραν σου εἰς ἀνθρώπους, ποὺ τοὺς ἐπροσκέλεσεσθε σὺ ὁ ἴδιος μὲ λόγια τόσον σαφῆ, ἐγκάρδια καὶ εὐγενικά...

— Ὡστε, θὰ τοὺς δεχθοῦμε;

— Γιατί εἰς πληθυντικόν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δυμποῦᾶ μὲ εἰρωνικὴν μειδίαμα. Πάει πολὺ! Σὺ τοὺς ἐπροσκέλεσεσθε, σὺ θὰ τοὺς δεχθῆς, φίλε μου. Ἡ Ἔδιθ καὶ ἐγὼ φεύγομεν σήμερον τὸ ἀπόγευμα καὶ σοὺ ἀφίνομεν τὸ πεδίον ἐλευθέρου. Βόλεψέ τα ὅπως μπορεῖς. Καὶ ἅμα οἱ ξένοι σου φύγουν, ἔλα νὰ μᾶς βρῆς ἐπὶ Μπουρμπών.

— Ἀφοῦ μ' ἐγκαταλείπετε ἐδῶ, ἀφίστε μου τουλάχιστον τὴ μαγειρίσσα! ἰκέτευσεν ὁ Αὔγουστος, ὁ ὅποιος εἶδε διμιάς νανάκωπον μυρτὰι δυσχέρειαι καὶ περιπλοκαί...

— Καὶ τὴν Ἀναστασία θὰ σοὺ ἀφίσωμε, καὶ τὸν Ἀντώνη, ὅπελαθεν ὁ κ. Δυμποῦᾶ. Τώρα δὲν ἔχεις κανένα παράπονο.

— "Οχι... ἀλλὰ... μοῦ χρειάζονται καὶ χρήματα.

— Ἦσυχασε, φίλε μου. Δὲν θέλω νὰ φαντασθῶν οἱ καλοὶ αὐτοὶ Κορκανῶφ ὅτι ἤλθαν ἐπὶ σπιτί κανενὸς Ἐ-

ξηνατσελόνη! Θὰ μείνουν τουλάχιστον μίαν ἐβδομάδα. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι θὰ ἐξοδεύῃς σαράντα φράγκα τὴν ἡμέρα... πενήντα ὡς ποῦμε, γιατί σοὺ λείπει ἡ πείρα. Ὅριστε τριακόσια πενήντα φράγκα. Ἐλπίζω ὅτι σοὺ φθάνουν.

— Ὄ, καὶ περισσεύουν!.. Ἐὐχαριστῶ, μπαμπά! εἶπεν ὁ Αὔγουστος, εὐθυμὸς πλέον διὰ τὴν τροπὴν ποὺ ἐλάμβανεν τὰ πράγματα.

Ἐνῶ τὰ παιδιά ἐξήρχοντο ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην, ὁ κύριος Δυμποῦᾶ ἐκ-

— Μάλιστα περιμένει ἀνθρώπους καὶ θὰ τοὺς χρειασθῆς. Κάμνε τὰς διαταγὰς του καὶ βοήθει τον εἰς ὅλα ὅσον εἰμπορεῖς. Καὶ ἐπειδὴ ὑποθέτω ὅτι οὐδὲς μου δὲν θὰ ἔχη καιρὸν νὰ γράψῃ, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃς ἐσὺ καὶ νὰ μὲ πληροφορῆς τακτικά, καθημερινῶς, γιὰ ὅ,τι γίνεται ἐδῶ-πέρα.

— Ὁ κύριος νὰ εἶνε ἡσυχος, δὲν θὰ λείψω.

— Καλὰ, πηγαινε. Ἄ, ἐξέχασα. Ἡ βιβλιοθήκην μου καὶ τὸ δωμάτιον τῆς Ἔδιθ νὰ εἶνε πάντα κλειστά. Τὸ σπιτί εἶνε ἄρκετὰ μεγάλο καὶ χωρὶς τὰ δύο αὐτὰ δωμάτια. Θὰ ἔλθουν, κατὰ πάσαν πιθανότητα, ἕνας κύριος καὶ μία κυρία. Εἶνε περιττόν νὰ σοὺ συστήσω τὴ μεγαλύτερα εὐγένεια: εἶνε ξένοι καὶ θὰ ἔχουν βέβαια διαφορετικὰ συστήματα ἀπὸ τὰ δικά μας. Πρόσεξε νὰ συμμορφώσεσαι πάντοτε μὲ τὰ συστήματά των.

— Θὰ ὑπηρετήσω αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ὡς νὰ ἦσθε εἰς ὁ ἴδιος.

Μετὰ δύο ὥρας, ὁ κ. Δυμποῦᾶ καὶ ἡ κόρη του ἀπεχαιρέτησαν τὸν Αὔγουστον καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ ἀμάξι, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Λυών.

— Νὰ ἐκφράσῃς τὴ λύπη μου εἰς τοὺς ἐξαδέλφους Κορκανῶφ, τῷ εἶπεν ἡ Ἔδιθ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τοὺς γνωρίσω, προσέθεσε σχεδὸν εὐλικρινῶς, ἀλλὰ μὴ δυναμένη, μ' ὄλον τοῦτο, νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια τῆς.

— Κακὴ! ἐμαυροῦρισεν ὁ Αὔγουστος, βλέπων μόνον τὴν εἰρωνείαν, ἐνῶ ὁ κύριος Δυμποῦᾶ ἔτριβε τὰ χεῖρά του.

— Δὲν ἐτόλμησα νὰ πῶ τίποτε, ὅταν ἐδίδες χρήματα ἐπὶ τὸν Αὔγουστο, παρετήρησεν ἡ Ἔδιθ ἐνῶ ἡ ἀμαξία ἐκυλίετο ἐπὶ τοῦ ξυλοστράτου δρόμου ἀλλ' ἂν θελήσῃ νὰ περιποιηθῇ κάπως τοὺς

«Ὁ κύριος Δυμποῦᾶ καὶ ἡ κόρη του ἀπεχαιρέτησαν τὸν Αὔγουστον...» (Σελ. 301, στ. γ')

ποῦσε τὸ κουδοῦνι διὰ νὰ ἔλθῃ ὁ ὑπηρέτης.

— Ἀντώνη, διέταξε, ἐτοίμασε ἁμέσως τίς βαλίξες μου, καὶ πᾶς τῆς Μαρίας νὰ ἐτοιμάσῃ τῆς κυρίας τῆς καὶ τῆ δικῆς τῆς θὰ φύγομε ἀπὸ δὺς ὥρες.

— Πολὺ καλὰ, κύριε. Νὰ ἐτοιμασθῶ καὶ ἐγὼ;

— "Οχι, σὲ ἀφίνω ἐπὶ τὸν Αὔγουστο.

— Πῶς; ὁ κύριος Αὔγουστος μένει; ἠρώτησεν ὁ ὑπηρέτης μὴ δυνάμενος νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξίν του.

εξοδελφους Κορκανώσ και να τους πᾶν σε κανένα θέατρον, εἰς τὸ Ὡδεῖον ἢ εἰς τὴν Γαλλικὴν Κωμῳδίαν, βέβαια δὲν θά τοῦ φθάσουν.

— Ἐλπίζω, ἀπήντησεν ὁ κ. Δυμποῦσά μ' αἰνιγματώδες μειδίαμα. Μακάρι νάναγκασθῆ νὰ ἐξοδεύσῃ ἀπὸ τὰ δικά του!

— Τί λές, μπαμπά! Ἀπὸ τὰ λεπτά τοῦ μαζεύει, τρία χρόνια τώρα, γιὰ νάγοράσῃ αὐτοκίνητο; Δὲν πιστεύω νὰ τὸ εὐχεσθῆ ἀληθινά;

Τὸ αἰνιγματώδες μειδίαμα ἐδυνάμωσεν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ κ. Δυμποῦσά.

Ἄλλ' ἢ ἐρώτησις τῆς Ἐδῆθ ἔμεινεν ἀνευ ἀπαντήσεως. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ὁ Αὐγουστος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του πολὺ σκεπτικὸς. Ὁ Ἀντώνης εἰσῆλθε μετ' ὀλίγον και τὰ παρουσίαςεν εὐσεβάστως δύο κλειδιά, λέγων:

— Ἄν θέλῃ ὁ κύριος νὰ φυλάξῃ αὐτὰ τὰ κλειδιά;... Ποῖός σου εἶπε νὰ μοῦ τὰ δώσῃς;

— Ὁ πατέρας τοῦ κυρίου. Ἦνε τῆς βιβλιθήκης καὶ τοῦ δωματίου τῆς κυρίας Ἐδῆθ... Ὁ κ. Δυμποῦσά εἶπε νὰ μὴ μῆτ' κανέναν ὅσο θὰ λείπουν.

— Πολὺ καλά. Τώρα, Ἀντώνη, πρέπει νὰ σιγουρίσῃς ἀμέσως τὸ δωμάτιόν ποῦ δίδουμε συνήθως ἔστους φίλους. Αὐτοὶ ποῦ περιμένουμε, θὰ ἔλθουν ἀπέψ.

— Ὁ κύριος Δυμποῦσά μοῦ εἶπε ὅτι θὰ εἶνε δύο.

— Ναι, βέβαια, ἀλλὰ ἀνδρόγυνο.... ἔτσι ὑποθέτω τουλάχιστον.

— Δὲν τοὺς γνωρίζεις λοιπὸν ὁ κύριος;... ἠρώτησεν ὁ Ἀντώνης γουρλόγων τὰ μάτια.

— Μὰ ὅχι, βλάκα! ἀνέκραξεν ἀκράτητος ὁ Αὐγουστος. Δὲν τοὺς ξεύρω, παρ' ἀπὸ τὸ πρῶτό μου γράμμα.

— Τὸ γράμμα!... ἐσυλλογίσθη ὁ Ἀντώνης τὴν ἀκατάλαβάνην. Ἀὐτὸ μᾶς ἔφερε τὴν εἰδησι καὶ γι' αὐτὸ ἐθύμισσε ὁ κύριος Αὐγουστος! Συλλογίζεται τὰ φάρια ποῦ τὸν περιμένουν ἔστὸ Δειγῆρα ὀκτὼ μέρες χαμένες!

Ἄλλὰ δὲν ἔμαθεν ἀκόμη πᾶν ὅτι ἐπεθύμει νὰ γνωρίζῃ. Καὶ μ' ἐνθαρρυντικὸν ὕφος ὑπέλαβεν:

— Εὐτυχῶς, εἶνε συγγενεῖς τοῦ κυρίου καὶ ὅπως νὰ πῆτε, οἱ συγγενεῖς... δὲν εἶνε ξένοι!..

— Συγγενεῖς!... ἐμουρμούρισε καθ' ἑαυτὸν ὁ Αὐγουστος συγγενεῖς, ἀκοῦς ἐκεῖ!.. Ναι, προσέθεσε κυττάζων τὸν Ἀντώνην, ἐξοδελφοί, ἀλλὰ πολὺ μακρῶνοι. Ἀδιάρφο! θέλω νὰ περάσουν καλά ἐστὶ σπῆτι μου. Πήγαινε νὰ ἰδῆς μὴ τοὺς λείπῃ τίποτε ἐστὶ δωμάτιόν τους, ἂν εἶνε ὅλα τακτικά...

— Ὁ κύριος θὰ εἶνε ἴσχυος... Ἀλήθεια, μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ μοῦ δώσετε σεντόνια, μαξιλάρια καὶ πετσέτες;

— Ἀπὸ ποῦ; Ἐξέρω ἐγὼ ποῦ βρίσκονται; Ἡ Ἐδῆθ μοῦ ἄρσιε τὰ κλειδιά, μὰ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε. Μήπως ἢ Ἀναστασία;...

— Θὰ φάξω ἐγὼ, διέκοψεν ὁ Ἀντώνης μὲ ὕψος συγκαταβάσεως ἢ καφερῆ ἢ Ἀναστασία, ἅμα τὴ βγάλλῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν κουζίνα τῆς, δὲν εἶνε γιὰ τίποτα!

Ἄλλὰ ὁ κύριος μπορεῖ νὰ βασισθῆ ἔς ἐμένα. Ἐνοια σὰς, καὶ θὰ τὰ βγάλω πέρα... Θέλετε τώρα νὰ παραγγείλετε τὸ γεῦμα σας;

— Μπρέ, ἀλήθεια! Τώρα θὰ ἔχω νὰ παραγγέλλω καὶ τὰ γεύματα!..

— Καὶ δὲν εἶσθε καθόλου συνειδημένος ἐστὶ μενοῦ... Πάντα ξέρω τί φαγητὰ μᾶρέσουν καὶ θὰ παραγγέλλω ἀπ' αὐτὰ.

— Ἄ, ναι, ἐσκέφθη μειδιῶν ὁ Ἀντώνης ὅλο κατὰ τὸ σῶτι καὶ πασιτίσια. Καὶ ἐξῆλθεν ἀναγγέλλων:

— Ὅχι σὰς στεῖλω τὴν Ἀναστασία! Μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη ἡ μαγειρίσσα. Δὲν ἐφαίνετο πολὺ εὐχαριστημένη ποῦ τὴν διέκοψαν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς.

— Μ' ἐζήτησε ὁ κύριος; ἠρώτησε ξηρῶς.

Ὁ Αὐγουστος, ὁ ὅποιος ἐδημάτιζεν ἀνὰ τὸ δωμάτιον πυρετωδῶς, ἐστράφη καὶ ἔσταμάτησε μὲ ἀρκετὴν ἀμηχανίαν ἐνώπιον τῆς σκυθρωπῆς μαγειρίσσης. Συνηθάνετο, ὅτι ἂν δὲν τῆς ἐπέβαλλεν ἀμέσως τὴν θέλησιν του, θὰ τοῦ ἐπαίρνε τὸν ἀέρα διαπαντός.

Ἡ Ἀναστασία ἐλογαριάζεν ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν κυρίων τῆς εἰς τὴν ἐξοχὴν, θὰ ἐπήγαινε καὶ αὐτὴ νὰ περάσῃ ὀλίγας ἡμέρας μὲ τὴν οἰκογενεῖάν τῆς. Ἡ ἐπιπρόσθετος αὐτῆ ἐργασία καὶ ἡ παράτασις τῆς διαμονῆς τῆς εἰς τὴν πόλιν, χάριν τῶν «ξένων», τὴν ἔκαμαν ἔξω φρενῶν.

Ἄλλὰ διὰ νὰ ἐπιβληθῆ ὁ Αὐγουστος, δὲν ἔπρεπε πρὸ παντός νὰ φανῆ ἐνώπιόν τῆς διστακτικὸς καὶ ἀμαθῆς. Διὰ τοῦτο,

χωρὶς νὰ δισταῖ διόλου, τὴν διέταξε: — Νὰ ἔχῃς ἔτοιμο τὸ γεῦμα ἐστὶ ἐκτάμῃς.

— Ὁ κύριος ἔκαμε τὸ μενοῦ; ἠρώτησεν ἡ Ἀναστασία μὲ τὸ ἴδιον ὕψος.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Αὐγουστος ἀκόμη τραχύτερος. Σοῦπα Παρμαντιέ, ὁμελέττα μὲ κατὰ τὸς σουφλέ, σαλάτα φρανσιγιόν.

Ὅσον αἱ λέξεις αὐταὶ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ νέου, ἡ Ἀναστασία ἠθάνετο κατευαζόμενον τὸν θυμὸν τῆς. Παντοῦ κατὰ τὸς! Ὅστε κρέας, οὔτε ψάρι, οὔτε τίποτε! Ἄ, ὦραϊα θὰ διεσκέδαζεν, ἂν ἦταν καθήμερα ἐστὶ!..

Ἀπὸ ἐπαγγελματικὴν φιλοδοξίαν ἢ ἀπὸ οἰκτον πρὸς τὴν ἀμάθειαν τοῦ κυρίου τῆς, ἠρώτησε μὲ κάπως μαλακώτερον τρόπον:

— Ὁ κύριος Αὐγουστος δὲν νομίζει πῶς ἀκόμη ἔνα κιάτο μὲ κατὰ τὸς θὰ ἠμπορούσε νάνικαταστήσῃ τὸ ψητὸ;

— Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ συζητῆς τὰς διαταγὰς μου! ἀπήντησεν ἐκείνιος κατὰ κόκκινος δὲν ἐτέλειωσα ἀκόμη!

Καὶ ὡς ἐμπνεόμενος αἰφνιδίως, ἐξηκολούθησεν:

— Ὅσο γιὰ κρέας ἰδοῦ: λουκάνικα ψητὰ ἐστὶ σῆρα, κοταλέττες καὶ μπιρρεκόκια μὲ κρεσσόν.

Ἄ Ἀπορῶ πολὺ πῶς δὲν τὰ θέλετε καὶ αὐτὰ μὲ κατὰ τὸς! ἐψιθύρισε μεταξὺ τῶν ὀδόντων ἡ Ἀναστασία.

Ἐπειτα τείνουσα τὴν χεῖρα:

- Μοῦ δίνετε λεπτὰ;
- Ὅριστε δέκα φράγκα.
- Καὶ γιὰ πόσα πρόσωπα τὸ γεῦμα;
- Γιὰ τρία. Ἄ, κάμε καὶ ἓνα γλυκισμα τοῦ τραπέζιου... μὲ κρέμα σαντιγύ.
- Τότε νὰ μοῦ δώσετε ἀκόμη πέντε φράγκα.

— Διάβολε! τόσο πολὺ κοστίζουν τὰ γλυκίσματα; ἐσυλλογίσθη ὁ Αὐγουστος ἅμα ἐξῆλθεν ἡ μαγειρίσσα. Ἄν διὰ κάθε γεῦμα ἐξοδεύω δεκαπέντε φράγκα, δὲν θὰ μοῦ μείνουν μεγάλα πράγματα γιὰ διασκέδασεῖς.

Ἐἰς τὸ μαγειρεῖον, ἡ Ἀναστασία ἐγελούσε μέχρι διαρρήξεως. Ὁ Ἀντώνης τὴν εἶρε πεσμένην εἰς ἓνα κάθισμα καὶ κρατούσαν τὰ πλευρά τῆς.

— Κάμε γρήγορα, τῆς εἶπε. Ὁ κύριος Δυμποῦσά μοῦ παρήγγειλε νὰ γίνωνται ὅλα ὅπως πρέπει. Θὰ ἐτοιμάσῃς τώρα τὸ γεῦμα, ἔ;

— Ποῖο γεῦμα; Δὲν τὸ λές πρόγευμα καλλίτερα; Ἦνε γεῦμα αὐτὸ ποῦ μοῦ παρήγγειλε ὁ κύριος Αὐγουστος; Ἄς εἶνε ὅμως, μὴν ἀνησυχῆς, ἔχω ἀρκετὸ καιρὸ.

... Τὸ ὄρολόγιον πρὸ ὀλίγου ἐκτύπηεν ἐξ. Ὁ Αὐγουστος ἐστέκετο εἰς ἓν παράθυρον τῆς αἰθούσας, διὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τὰμάξια. Ἐἰς τὰς ἐπτὰ κατὰ τέταρτον, μία ἀμαξα ἀγοραία, φορτωμένη

Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ συζητῆς τὰς διαταγὰς μου! (Σελ. 302, στ. γ')

Μπαγάγια, ἐσταμάτησε πρὸ τῆς οἰκίας. Πρὶν ἀκόμη κατέλθουν οἱ ἐπιβάται τῆς, ὁ Αὐγουστος ὤρμησεν ἔξω κραυγάζων:

— Ἀντώνη! ἀνάθε τις λάμπες! ἔλθαν!

Καὶ πρὸς τὴν μαγειρίσσαν: — Ἀναστασία, θὰ εἶνε ὅλα ἔτοιμα; — Μάλιστα, κῆριε!

Ὁ Αὐγουστος διεβύθη πρὸς τὴν προθάλαμον.

Ἐἰς τὴν κλίμακα ἐγένετο θόρυβος, ὁ ὅποιος τὴν ἐξέπληξε. Δὲν ἠμπορούσε νὰ τὴν κάμνουν οἱ ξένοι του! Ἀπέσπασμα πεζικοῦ, καταλαμβάνον τὴν οἰκίαν ἐξ ἐξόδου, δὲν θὰ ἔκαμνε τέτοιο κακὸ... Ἀναμφιβόλως θὰ ἐκουβαλοῦσαν ἐπιπλα εἰς κάποιον διαμέρισμα, καὶ διὰ νάναβουν οἱ Κορκανῶσ, θὰ ἐπερίμεναν νὰ ἐλευθερωθῆ ἡ κλίμαξ.

Ἐσκούπεν ἀπὸ τὰ κάγγελλα, διὰ νὰ ἰδῆ καλλίτερα τί συμβαίνει.

Μπᾶ! κανένα ἐπιπλόν!.. Μόνον ἀνθρωποὶ ἀναβαίνοντες!... Ἐνας, δύο... τρεῖς!.. Ἄ, μὰ εἶνε πολὺ!.. (Ἐπιτετα συνεχῆ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΕΝΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ θερμοκρασίαν 35 βαθμῶν, ἔλαβα προχθές ἓνα γράμμα, ἀπὸ τὴν δροσερὰν ἐξοχὴν, ὅπου διαμένει οἰκογενετικῶς κάποιος μικρὸς μας φίλος. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦτο ἀρωματισμένον μὲ κοινὴν ἡλιοτρόπιον, ἀλλ' ὅταν τὸ ἐμύρισα, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐνέκλειεν ὀλίγον ἀπὸ τὸ ἀρωμα τῆς παραθαλασσίας τοῦ ἐξοχῆς, καὶ ἔμακάρισα ὀλοφύχως τὸν εὐτυχεῖ ἀνταποκριτὴν μου...

Ὅταν ὅμως τὸ ἐδιάβασα, εἶδα ὅτι καὶ ἡ ὠραιότερα ἐξοχὴ ἔχει τὰς ἐνοχλήσεις τῆς, καὶ τὰς στενοχωρίας τῆς, καὶ τὰς ἀλύκας τῆς, — προπάντων ὅταν δὲν διαμένῃ κανεὶς ἐκεῖ μόνος, καὶ δὲν εἰμπαρῆ νὰ κάμνῃ ὅτι θέλῃ, ἀλλ' ἔχῃ μαζὶ τὸν ἓνα ἄγριον πατέρα καὶ μίαν αὐστηράν μητέρα, καὶ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κάμνῃ ὅπως θέλουν αὐτοί... Τέτε, ὡς νὰ ἐξηγητήσῃ διαμίας ὄλον τὸ ἀρωμα, ἔπαυσα νὰ μακαρίζω τὸν ἀνταποκριτὴν μου, καὶ ἤρχισα νὰ σκέπτομαι τὴν ἀμηχανίαν του καὶ τὴν ἀπερίστασίν του.

Καὶ ὁ μικρὸς μου φίλος περιμένει τὴν ἀπάντησίν μου, βέβαιος ὅτι θὰ εἶνε ὑπὲρ αὐτοῦ, διὰ νὰ τὴν δείξῃ εἰς τοὺς γονεῖς του καὶ νὰ γλυτώσῃ.

Ἄλλὰ λυποῦμαι πολὺ, ὅτι ἡ ἀπάντησίς μου δὲν θὰ εἶνε καὶ ὀλιωδύλου ὑπὲρ αὐτοῦ. Καὶ ἐπειδὴ εἶμαι βέβαιος ὅτι εἰς πολλὰ σπῆτια τώρα τὸ καλοκαίρι, — καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἰς τὴν πόλιν, — γεννῶνται τὰ ἴδια ζητήματα καὶ συμβαίνουν αἱ ἴδιαι σκηναί, θάπαντήσω εἰς τὸ γράμμα τοῦ φίλου μου δημοσίᾳ, γράφων πρὸς ἓνα δι' ὅλους... τοὺς ὁμοιοπαθεῖς.

Ἡ ἰδέα μου εἶνε, ὅτι δὲν ἔχει μὲν ἄδικον ὁ φίλος μου, ἀλλὰ δὲν ἔχουν ἄδικον καὶ οἱ γονεῖς του. Δὲν τὸν συμφέρει νὰ ἐγκαταλείψῃ ποτὲ ὀλιωδύλου ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς μῆνας τὰ μαθήματά του. Θὰ τὰ λησμονήσῃ, καὶ τὸ κυριώτερον, θὰ χάσῃ τὴν συνήθειαν τῆς μελέτης. Διὰ νὰ τὰ ἐνθυμῆθῃ δὲ τὸν χειμῶνα, καὶ νὰ ἐπανεῦρῃ τὴν καλὴν του συνήθειαν, θὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κοπιᾷσῃ πολὺ. Ἀπεναντίας λοιπὸν τότε θὰ τὸν

ἀδικούσαν πολὺ οἱ γονεῖς του, ἂν τὸν ἄφιναν ὀλιωδύλου ἐλεύθερον, νὰ παραδοθῆ εἰς τὴν ὀκνηρίαν του. Τὸν ἀδικοῦν ὅμως ὀλίγον καὶ τώρα. Διότι ἀπαιτοῦν δύο ὥρας τὴν ἡμέραν μελέτην, ἐνῶ μοῦ φαίνεται ὅτι δεῖ ἐπιμελεθῆ μαθητὴν, προδιδασκόμενον μὲ λίαν καλῶς, μία ὥρα τὴν ἡμέραν, ἐκτὸς τῶν Κυριακῶν, εἶνε ἀρκετῆ. Ἐγὼ τουλάχιστον, ὅταν ἤμουν μαθητῆς, ἐνθυμούμαι καλά ὅτι τόσον ἐμελετοῦσα τὸ καλοκαίρι. Καὶ αὐτὴ ἡ μελέτη μοῦ ἦτο ἀρκετῆ διὰ νὰ συνεχίζω τὸν χειμῶνα τὸ σχολεῖόν μου χωρὶς πῶλὸν κόπον, καὶ χωρὶς ἀπότομον μεταβάσιν ἀπὸ τὴν ἀκραν ὀκνηρίαν εἰς τὴν ἀκραν ἐπιμέλειαν.

Ἄς ὑποχωρήσουν λοιπὸν ὀλίγον καὶ τὰ δύο μέρη. Ὁ μικρὸς μου φίλος ἄς ἀποφασίσῃ νάψῃ κατὰ μέρος τὰς προφάσεις καὶ νάνοίγῃ κάπου-κάπου τὰ βιβλία τοῦ Σχολεῖου καὶ οἱ γονεῖς του κάλιν ἄς ἀρκεσθῶν εἰς μελέτην μίας ὥρας καὶ ἄς μὴ ἀπαιτοῦν ἀπὸ αὐτὸν «θυσίαν» μεγαλητέραν.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ ἀπάντησίς μου εἶνε ὀλίγον ἀργά, διότι τὸν Σεπτέμβριον ἀνοίγουν τὰ Σχολεῖα. Ἀλλὰ δὲν πειράζει! δεκαπέντε ἀκόμη ἢ εἴκοσι ἢ μέραι ἐξοχῆς χωρὶς σκηνας καὶ τιμωρίας, εἶνε κάτι τί! καὶ ἐπειτα εἰμπαρεῖ νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὸ μέλλον...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΒΑΣΤΑΓΟΣ

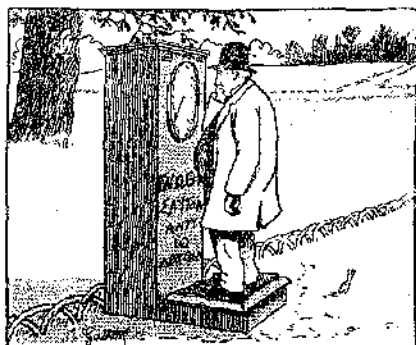
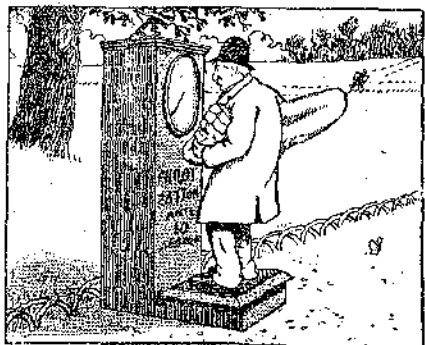
Πρόεδρος καὶ Ταμίας τοῦ ἐν Μιτωλήνῃ Συλλόγου «Ἐλπίς»

Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἐλισάδα εἰς τὴν 27ην Κυριακὴν τῆς Διαπαλάσεως.

(Ἡ δὲ ἀνάστασις τοῦ 1908, σελ. 127.)

ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ ΑΝΤΙ ΔΕΚΑ ΛΕΠΤΩΝ

[Γράψτε μίαν δεκάραν χαλκίτην εντός της δέλης, αναβαίνετε επί της πλάσσης και άμέσως ό δείκτης νυνείται και σταματά εις τόν αριθμόν, ό οποίος δείκνυσι τό ακριβές σας βάρος εις χιλιόγραμμα.]

Ο κ. Φαγός, επί της πλάσσης: — Ναι, αλλά διά να μάθω τό ακριβές μου βάρος, πρέπει να ξεφορτωθώ τό φορτί αυτό πού κρατώ.

Ο Ίδιος, μετ' όλίγην ώραν: — Περιεργό πράγμα! Έγραφα όλο τό φορτί, και όμως ό δείκτης δέν είνυή από τήν θέσει του!

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΟΚΝΗΡΩΝ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ L. CHARLEVILLE]

Η ημέρα ήτο ψυχρά' άλλ' ό ήλιος έλαμπεν επί αιθρίου ούρανοσ' x' έμετρίαζε κάπως τήν δραμύτητα του ανέμου. Τήν ήμέραν αυτήν, πρώτην Πέμπτην του Νοεμβρίου, δύο αδελφάκια, ό Λελέσ και ή Λέλα, έτοιμάζοντο βιαστικά-βιαστικά διά τήν έξοδον, τήν έποίαν έκαμναν τακτικά με τήν μητέρα των, κάθε Πέμπτην απόγευμα, πού δέν είχαν σχολείον.

Η Κυριακή ήτο αφιερωμένη εις συγγενικά επισκέψεις, εις πρόσωπα σοβαρά. Ήσαν υποχρεωμένα τά παιδιά να καθώνται φρόνιμα, να μή όμιλούν παρά όταν τά έρωτούσαν, και προπάντων να μήν κυττάζονται στα μάτια και να σκάζουν έξαφνα τά γέλια, χωρίς λόγον, πράγμα τό όποϊόν πολύ συχνά τούς συνέβαινε... Δι' αυτό αι έξοδοι τής Κυριακής τούς έφαινοντο βαρέαι ως άγγαρεία.

Τήν Πέμπτην όμως!... Τί ευτυχισμένη και ευχάριστος ήμέρα! Τό πρωτό τά παιδιά έμελετούσαν και έγραφαν τά μαθήματά των γρήγορα-γρήγορα και μέλις έτρωγαν τό μεσημέρι, έφρευαν με τήν μητέρα των και δέν έγύριζαν παρά τήν ώραν του δείπνου. Τήν άνοιξιν έκαμναν ώραιούς περιπάτους εις τάς έξοχάς. Τόν χειμώνα έπήγαιναν εις τόσ άπογευματινάς του ήκποδρομίου ή του θεάτρου. Καθ' έβδομάδα, από τήν Παρασκευήν τό πρωτό, ό Λελέσ και ή Λέλα έρωτούσαν: «Πού θα πάμε τήν έρχομένη Πέμπτη;» Αλλ' ή μητέρα των ήθελε να τοίς κάμνην έκπλήξεις και ποτέ δέν τοίς έξανέρωνε τά σγέδια της παρά τήν τελευταίαν στιγμήν.

Τό απόγευμα λοιπόν έκείνο, ταδελφάκια, — δύο χαριτωμένα διδύμα ένδεκα έτών, — έπηγαίνοντο με άνυπομο-

νησίαν, περιμένοντα τό σύνθημα τής άναχωρήσεως. «Αν και δέν ήτο ήμέρα υποδοχής, ή μητέρα των είχαν επισκέπτην. Ένας γηραιός κύριος τήν έκρατούσεν εις τό σαλόνι πρό πολλής ώρας, και τά παιδιά από τήν άνυπομονησίαν έπασαν εις τήν άπελπισίαν, βλέποντα ότι ή ώρα έπροχωρούσε.

— Θαργήσωμεν, ειπεν ή Λέλα στενάχουσα.

— Μπορούσε να διαλέξη άλλη ώρα για να μάς επισκερθη ό κουτόγερος αυτός, έμουρμούρισεν ό Λελέσ. Θα μείνη πολύ άκίνη, ό φλύαρος; «Αν ήμουν στη θέσι τής μαμμιάς, θα τόν έδιωχνα.

— Να σου φέρω κανένα βιβλίον να διαβάσης εν τώ μεταξύ;

— Ευχαριστώ. Έδιάβασα όλο τό πρωτό.

— Μ' αν δέν διαβάσουμε ή δέν παίξουμε, ή ώρα θα μάς φανή άτελειωτή. Παίζουμε μιά ντάμα;

— Όχι' χρειάζονται σκέψεις και υπολογισμοί' δέν είνε διασκεδάσις αυτή... Κάνουμε σαπουνόφουσες;

— Αστειεύσαι, Λελέ; Αυτό είνε παιγνίδι για μωρά. Έπειτα θα βρέξουμε τά ρούχά μας.

— Μπα! φορούμε μιά στιγμή τές ποδιές μας. Έλα λοιπόν, Λέλα! Είνε τόσο διασκεδαστικό να βλέπη κανεις τές σαπουνόφουσες να μεγαλώνουν, να χρωματίζονται, να πετούν...

— Και να σκάζουν... Ας είνε! άρξού θέλης σαπουνόφουσες... Πάμε στην καμαρούλα.

Η ακαμαρούλα ήτο αφιερωμένη εις τά παιγνίδια. Δέν είχαν ούτε χαλί, ούτε τοιχόχαρτον, ούτε πράγματα εθραυστά. Τά διδύμα ήμπορούσαν εκει-μέσα να χαλάσουν τόν κόσμο, χωρίς να σκάσουν ούτε ένα βαζάκι.

— Α, τί ώραία! άνέκραξεν ό Λελέσ

κατενθουσιασμένος, παρακολουθών διά των οφθαλμών μίαν μεγάλην ιριδοχρωμήν φύσκαν, τήν όποιαν έπληρην ό άνεμος από τό άνοιχτόν παράθυρον και τήν έσπρωγχε προς τό άλλο μέρος του δρόμου. Κύτταξε, Δελούλα! όλα τά χρώματα του ούρανού τόσo!

— Έξοχο! κριμα μόνον πού δε βαστα πολύ... Έπρεπε να βρεθώ τρόπος, να γίνονται φύσκες στερεές σαν γυάλινες.

Μολονότι ό γηραιός κύριος παρέτεινεν άκόμη τήν επισκέψιν του, τά παιδιά δέν τόν έσυλλογίζοντο πλέον, βοθεισμένα εις τό παιγνίδι των. Έξαφνα εκράυγασαν από χαράν: Η μητέρα των ήτο εκει, κοντά των, όρθή, με τό καπέλλο στο κεφάλι.

— Έχεσθήκαμε, βλέπω, με τό παιγνίδι. Μήπως έχετε σκοπό να μείνετε σπίτι;

— Α, μπα, μπα! άνέκραξεν ό Λελέσ. Και πού πηγαίνουμε σήμερα;

— Λελέ, ειπεν ή μητέρα με ύφος σοβαρόν και λυπημένον δέν σου άξίζει να μάς συναδεύσης. Οι βαθμοί σου είνε πολύ κακοί. Και όχι μόνον γίνεσαι όλονόν άμελίστερος, όκνηρότερος, αλλά είνε και κακός.

— Κακός; ! εγώ, μαμμιά;...

— Έσο, μάλιστα.

— Μα ποιός τό λέγει αυτό; Έγώ δέν θάκανα κακό ούτε σε μύγα!

— Όχι βέβαια, γιατί θα έπρεπε να σηκωθής από τήν καρέκλα σου για να τήν πιάσης. Χθές όμως, τήν ώρα πού πήγαίνες στο Σχολείο, είνε: «Αν εκαιγότανε άπόψε τό Σχολείο, δέν θα χамε μάθημα σήμερα!»

— Έκείνη ή κακή ή Κατερίνα σου τό έπρόφθασε κι' αυτό; Μα εγώ εστο τό έλεγα, άστειεύομουν. Δέν έπιθυμούσα καθόλου να γίνη τέτοιο πράγμα...

— Τότε έλεγες ψεύματα, ή μάλλον ψεύδεται τώρα. Συλλογίσθηκες τί κακό θα έγίνετο, αν έπραγματοποιείτο ή εύχή σου;

Ο μικρός κατέβασε τά μουτρά του.

— Συχώρσε με, μαμμιά, και δέν θα τό ξανακάνω. Μιά Πέμπτη μόνο έχουμε —μη μάς τή χαλάσης κι' αυτή!..

— Χρώστα χάρι στην αδελφή σου, πού είνε τόσο φρόνιμη x' έπιμελής. Σε παίρνω μαζί μας, γιατί ξέρω πως ή Λέλα δέν θα διασκεδάσει αν σ' άφίνα έδώ τιμωρημένο. Έλα! γι' άγάπη του βασιλικού, ποτίζεται x' ή γάστρα.

— Ευχαριστώ, μαμμιά.

Ο Λελέσ έπήδησεν εις τόν λαιμόν τής μητέρας του, ή όποία τόν έφιλησε με τρυφερότητα βλέπουσα τά μάτια του δακρυομένοα..

— Και τώρα, εμπρός! ειπε.

— Και πού θα πάμε; ήρώτησεν ή Λέλα.

— Εις τόν κινηματογράφο! Διπλή κραυγή χαράς υπεδέχθη αυτές τάς λέξεις, και μετά μίαν ώραν τά παιδιά παρεύρισκοντο, διά πρώτην φοράν, εις παραστάσις κινηματογράφου.

Όταν έγύρισαν εις τό σπίτι, έτρεξαν κατ' ευθείαν εις τό μαγειρείον, όπου ή Κατερίνα έτοιμάζε τό βραδυόν γεύμα. Ο Λελέσ ειχε λησμονήσει όλωσδιόλου τήν άκριτομυθίαν τής γραιάς μαγειρίσσης. Άλλως τε δέν ήτο καθόλου μνησικακος.

— Α, νάξερεις τί ώραία πού ήταν! τής εφώνασε. Διασκεδάσαμε πολύ, σπαρταρήσαμε από τά γέλια... Φαντάσου, νι βλέπεις ένα ζητιάνο χωρίς πόδια, καθισμένο στην άκρη του πεζοδρομίου. Να περνούν κυρίες, κύριοι, κορίτσια, παιδιά, και όλοι να του ρίχνουν πεντάρες στο δίσκο του. Έξαφνα να τόν πλυσιάζει ένας άστυφύλακας και να του γυρεύη τήν άδειά του. Έκείνος να του παρουσιάζη ένα χαρτί. Και τήν ώρα πού τό διαβάσει ό άστυφύλακας, πάμ! ! ό καλός σου ό ζητιάνος να βγάξη πόδια, κάτω τόσες ποδάρες, και να τό σκάζη σαν κλέφτης!!... Έπειτα ανάβουν πάλι τά φώτα. Δέν ξέρει κανεις αν τόν έπιασαν.

— Έμένα μ' άρσενε πολύ και ό μαξιλαροπόλεμος, ειπεν ή Λέλα. Ένα σωρό κοριτσάκια σηκώνονται από τά κρεβάτια και κτυπούνται με τά μαξιλάρια τους. Τά μαξιλάρια ανοίγουν, χύνονται, και όλα εκει-μέσα σκεπάζονται 'ς ένα σύννεφο από πούπουλα. Λες και ήταν αληθινό!

— Άλλά τό ώραϊότερο ήταν τό ταξίδι 'ς ένα άστρο, υπέλαθεν ό Λελέσ σοβαρώτατος. Ένας σοφός, εκει πού έβλεπε τήν ύπηρέτριά του να πλένη, του ήλθε ή ιδέα να στερεοποιήση μιά σαπουνόφουσα, μιά μεγάλη σαπουνόφουσα, μεγαλύτερη απ' αυτόν τόν ίδιον, γιατί μπαινει μέσα και κάθεται μιά χαρά, μ' ελη τήν όμπρέλλα του... Έπειτα ανεβαίνει ως ένα άστρο...

— Άλλά κατακυλιό από εκει, πού γρήγορα απ' ό,τι άνέβηκε, προσέθεσεν ή Λέλα. Άλήθεια, Λελέ, θυμάσαι τί λέγαμε ίσα-ίσα τό απόγευμα, πού κάναμε σαπουνόφουσες; «Έπρεπε να βρεθώ τρόπος να γίνονται στερεές σαν γυάλινες...»

Καλλίτερα να βρισκότανε τρόπος να μαθαίνετε τά μαθήματά σας, ειπε τότε ή Κατερίνα και δέν θα ήταν πολύ δύσκολο: φθάνει να τά διαβάσετε!

— Άλήθεια, απήνησεν ό Λελέσ με αγαθότητα' αλλά...δέν τό κατορθώνω ποτέ. Α, ναί! αν τήν ώρα πού λέω μάθημα άπέξω, έβλεπα όλες τίς λέξεις να γράφονται μόνες τους στο ταβάνι

του σχολείου, ώστε να μην έχω παρά να τις διαβάσω... ή όταν μάς βάζουν να γράψουμε καθ' ύπαγόρευσιν, να κάμωμε εκθεσι ή ό,τι άλλο, αν ειχα μιά πέννα πού να γράφη μόνη της, και να κερκίνοται εις όλας τάς έρωτήσεις, και να λύη όλα τά προβλήματα, — τότε μάλιστα! θα ήμουν ή δέν θα ήμουν ό πρώτος στην τάξι μου; και θα ήταν ή όχι ευχαριστημένη ή μαμμιά;

Διεκόπη από μίαν μικράν, πολύ μικράν μπαταίσιαν, ή όποία μόλις άντήχησεν επί τής παρειάς του.

Ήτο ή μητέρα των παιδιών, ή όποία ήρχετο κατά τήν συνήθειάν της εις τό μαγειρείον, διά να ρίψη μίαν ματιάν εις τά φαγητά.

— Διατί να έπιθυμής τά αδύνατα; ειπε. Δέν είνε σ' ούδ' ούτω από τούς άλλους' έχεις λαμπρόν μνημονικόν και αν ήθελες μόνον να κοπιάζης λιγάκι...

— Θα κοπιάζω, σου τό όρκίζομαι. Και από αύριο μάλιστα.

— Και γιατί όχι από σήμερα; Αύριο έχειτε διαγωνισμίν ιστορίας και γεωγραφίας. Είμαι βεβαία δι' έτοιμάσεις άκόμη τίποτε.

— Ω, ναί, έμελέτησα τό μάθημα...

— Πρέπει να τό ξαναμελετήσης πολύ, άπόψε πριν κοιμηθής, να τό διαβάσης καλά. να κυττάξης λίγο και τόν άτλαντά σου... Θα είνε τόσο ευτυχής, όταν ιδώ πως δέν θα είνε πια ό τελευταίος!

«Καλλίτερα να βρισκότανε τρόπος να μαθαίνετε τά μαθήματά σας...» (Σελ. 305, στ. α.)

— Όχι δα ό τελευταίος, μαμμιά! Τήν περασμένη εβδομάδα ήμουν ό πρωτελευταίος. Τελοσπάντων, αφού επιμένεις, θα μελετήσω. Αχ, πως ήθελα να ήμουν μεγάλος, για να μην κάμνω πια τίποτε!..

— Έτσι ε; νομίζεις ότι οι μεγάλοι δέν εργάζονται;

— Ναι! άλλα μόνον όταν θέλουν' εκπειτα μπορούν και εκλέγουν τήν εργασία πού τούς άρσσει.

— Μιλάς σαν μωρό. Μα δέν βλέπεις τόν πατέρα σου, πού κάθεται ελη τήν ήμέρα κλεισμένος στο γραφεύ του; και

κόλλες φορές με όχληροτάτη εργασία; — Ο μπαμπάς είνε αρκετά πλούσιος, ώστε να ζή από τά εισοδήματά του. — Ο πατέρας σου δέν είνε πλούσιος. Με πολλούς κόπους κατορθώνει να μάς ζή καλά. Άλλά x' εκατομμυριούχος να ήτο, δέν θα έμενεν άργός. Ο άνθρωπος πρέπει πάντα να γίνεται χρήσιμος. Η πλῆξις τιμωρεί σκληρά όσους περνούν τήν ζωή των άργοί.

Εύθως μετά τό γεύμα, ό Λελέσ αποσυρθείς εις τό δωμάτιόν του, έσυλλογίζετο τά λόγια τής μητέρας του.

— Όλω τά ίδια και τά ίδια μάς κοπανίζουν οι γονείς. Θα έλεγε κανεις πως δέν ήλθαν στον κόσμο, παρά για να συμβουλευόν τά παιδιά τους. Δάσκαλοι και αυτοί, άλλα χωρίς βιβλίον...

Όσο για μένα, δέν θα στενοχωρούμουν καθόλου αν ήμουν άργός. Απεναντίας, ή εργασία με στενοχωρεί. Έλα, άς ξαναδιαβάσω λιγάκι τήν ιστορία μου. Α, τί σκοτούρα!.. Και εκπειτα, άμα τελειώσω, πρέπει να μελετήσω γεωγραφία... Ποιός, νάξεραι, έφευρε τά μαθήματα, τούς διαγωνισμούς, τή γεωγραφία!.. Πόσο ώραϊότερος είνε ό κινηματογράφος!..

Ο Λελέσ εκαρακτηρίσθη αρκετά με τά ίδια του λόγια. Ήτο μάλλον έξυπνος παρά κουτός, μάλλον καλός παρά κακός' άλλ' ή ακατανίκητος όκνηρία του ήπειλε να εκμηδενίση όλα του τά προτερήματα.

Η αδελφή του Λέλα, ή όποία δέν ήτο διάλου εύφρεστέρα απ' αυτόν, εκάμνεν εν τούτοις λαμπράς προόδους, χάρις εις τήν θέλησιν της και τήν έπιμελείαν. Τά δύο διδύμα είχαν αρχίση μαζί μουσικήν' άλλ' ό Λελέσ τήν εβαρόνθη γρήγορα, όπως όλα τά πράγματα πού άπατούσαν κάποιον κόπον' ή Λέλα όμως επέμεινε x' έμαθε κάτι να παίξη από τώρα στο πιάνο. Ο αδελφός της μετενόει πού δέν ήθέλησε να τήν ακολουθήση, αλλά πολύ άργα...

Η Λέλα έλυπαίτο τόν όκνηρόν και πολλάκις προσεκάθει να τόν βοηθή. Όταν ειχε να κάμη καμμιά μετάφρασιν, αυτή έφαγγεν εις τό λεξικόν, διά να τόν απαλλάττη από τόν κόπον. Και όταν του έβαζαν ως τιμωρίαν αντιγραφήν — πράγμα πού συνέβαινε πολύ συχνά, — έμιμειτο τό γράψιμόν του και του έγραφε και αυτή μερικάς σελίδας. Αυτά τά δείγματα τής αγάπης τόν εκάμναν ευγνώμονα, τόν συνεκίνουν μάλιστα' ελάμβανε τάς καλλιτέρας άποφάσεις, αλλά ούδέποτε τάς έβαλεν εις έέργειαν. (Έπειτα συνέχεια) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Δόρον του Γένου, *Αγγελου της *Ελευθερίας.— ή *Ελληνική Σημαία (0) με *Αιγυπτίαν Βασιλεύσασα, *Είμαι Ζακυνθία, Παλλάδα, Ζιζά Χανούμ, *Δέαν, *Ελαφον της Αιγύπτου.

ΕΓΓΡΑΦΗ ΑΠΟΡΟΥ

*Ο Σύλλογος «*Ελλης» Μυτιλήνης ανέγραψε δι' εν έτος τον υπ' αριθ. 68 συσταθέντα άπορον. Εδής!

*Η Διαπλάσις άσπάξεται τους φίλους της: *Εθνικών *Υγων (το *Χρυσό Παράσι σ' εδχαριστεί δι' αυτά που γράφεις: όταν θά συστηώ άπορους, να μου ένθυμίσης και τον άνεψιόν του παντοπόλου σας.) *Εύνοχίαν Κ. Μπ. (θερμώς ευχαριστώ και διά το νέον ξεσπάθωμα) *Συρανήλιαν της *Ασίας (Ελαβί) *Κούχημα των *Ελλήνων (διηγήματα των συνδρομητών μου δέν δημοσιεύω) *Ηχώ της *Αιγυπτου (βέβαια, με τόσην βίαν δέν παίρνονται τά βραβεία: αλλά πού έξορείς καμμίαν φοράν) *Λουκήν *Δάραν (πολύ προσεχώς θά δημοσιεύοιεν και τάποτελέσματα της μεταφράσεως: *Ένα-ένα, βλέπεις; πολύ ένδιαφέρουσα ή επιστολή σου) *Εθνικήν *Ποντικοουράν (πώς; κάθε πέρσιν και καλλίτερα; ναι, πολύ καλά ένθυμοίμαι τη μαμιά σου ως, παλαιάν μου συνδρομητήριαν) *Χαίρε Πατρις (έστειλα: έγώ δέν ειμι πορβά να σου έπω πού εύρισκείται ή *Ιονιάς: έρώτησέ την διά Μ. *Αγγελίας άν θέλη να σου τό έπω αυτή.) *Ρήγαν *Φερραίων (έξυπνότατα όσα γράφεις διά τό ψάρεμα γενικώς και διά τό ψάρεμα του Χαμίτ Ιδαιτέρως...) *Απολεσθέντων *Ελαίδα (έ, τί να κάμωμεν! άφού δέν είνε εύκολον, ύπομονή) *Ενθουσιώσθ *Ελληνα (χάρτην έστειλα: εδχομαι πάζαν έπιτυχίαν) *Δροσόδουσαν *Αδύγη (σε περιμένω) *Αρχισπιστοπον *Γερμανόν (χαίρω πολύ πού έγνωρίσθης με τον καλόν μου φίλον) *Δεινοπαθουμένην *Ελλάδα του 21 (βεβαίως, άρκεί να λάβη ψευδώνυμον, πληρώνων μίαν δραχμήν εις δικαίωμα) *Τέσπουσαν *Πανοσίληνον (πού ό ήλιος την έκαμε κυριολεκτικώς άραπίναν!) *Αθανάσιον *Διάκον, κτλ. κτλ.

*Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 12 Αθηνάσων, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεσκαί: έξ *Αθηνών και Πειραιώς μέχρι της 1 Σεπτεμβρίου εν των *Επαρχιών μέχρι της 12 Σεπτεμβρίου εν τού *Εξωτερικού μέχρι της 28 Σεπτεμβρίου.

370. Δεξιόγραφος.

Σέ μία μας πόλιν έβλα Μιά νότα για κεφαλή Κι' ίδου, την πρώτην άψι: της *Αρέσως μεταβέλλει: Ψηλόνοι, γιγαντάνεται, Χώρες περνώ, πελάγη, Και στής *Ασίας τά βουνά Να πάρη θέσι *πάγη.

*Εστάλη υπό του Δεκαπενταετούς Πλοιάρχου

371. Αναγραμματισμός.

Και εις κάμπους και εις βουνά Φωτρωμένη θά με ιδής Τά μεσαία άν μεταθέσης, Είς τό σώμα θά μ' εύρης.

*Εστάλη υπό του Δόφου *Υποδόλου *Ελληνος

372. Τονόγραφος.

Ρήμα κοινοτάτο να όξυνήσθης, Παλήε Βασιλίσα για νάναστήσης.

*Εστάλη υπό του Ζωωνάνθου Πανού

373. Δημόδες Αιτιγία.

*Ο γυιός μου ό Κουτοδόωρος Με τά πολλά ζωνάρια.

*Εστάλη υπό της Αιγυπτίας Βασιλεύσασας

374. Βίλος.

* * * Νάντικατασταθούν οι άστερισκοί και αι στιγμαί διά γραμμάτων ούτως, ώστε νάναγινώσκονται: καθέτως, θάλασσα της Εύρώπης: έπάνω, δεξιά ζών χρήτημον, άριστερά πρόθεσις: κάτω, δεξιά εκ των άνω κατά σειράν: άντανυμία, σύνδεσμος, νήσος, θεά. άριστερά: ρήμα, έθνος, σύνδεσμος, θεά (αι λέξεις άρχίζουν πάντοτε από τους άστερισμούς.)

*Εστάλη υπό του Κόμητος Μόντε-Χριστου

375. *Επιγραφή.

ΝΥ ΕΤΑΡΝ
ΜΚΕΚΟΙ
ΕΙΣΝΑ
Ο Ε Ω

Να και μία επιγραφή Πού εύκολα θά διαδοσθή!

*Εστάλη υπό του Δουκός της Σπαρτης

376. *Αστροδότητον.

Τι προσπαθείς να εύρης;

*Εστάλη υπό του *Ελευθέρου *Ελληνος

377. Συλλαβική Μεσοστιχίς έξ αναγραμματισμού.

Αι κάτωθι ζητούμεναι λέξεις νάναγραμματισθούν ούτως, ώστε αι μεσαίαι συλλαβαί των νέων λέξεων νάποτελούν περιώνυμον χώρον *Ασιατικόν:

1, *Όρος της Θράκης; 2, Διάσημος *Αργοναύτης; 3, Το υπό του νόμου έπιτρεπόμενον; 4, Πόλις ή όρος της.

*Εστάλη υπό Κικέρωνος του Ρωμίου

378. Μικτόν.

ααιο-νδρο-η-πν-ια-πλυ

*Εστάλη υπό της Ποιμενικής Φλογέρας

379. Γεῖφος.

Λ Λ Λ Λ
Μ Λ Λ Λ Λ Λ
Λ Λ Λ Λ

*Εστάλη υπό Εδοστραίου Ζ. Παρασκευαίδου

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ *Ασκήσαν τον *φύλλον. 30

293. *Ελένη (η, εν, ι).—294. Πάτριαι (ατρα)—*Αρτα. 295. Το αυτί.

296. Κ Ρ Ε Ω Ν 297. *Αγσι δέ προς φως την αλήθειαν χρονος. (*Η άνάγνωσις εκ του μέσου, και εϊτα προς τά κάτω, κάμνει τον γύρον του σχήματος εκ δεξιών προς άριστερά.)—298-300. 1. Κόμηλος (*ΕΛΛΑΣ ΟΑΗ ΜΑΚΑρία...) 2. *Ημίλος (*ΕΣΟΝ ΟΙ ΜΗδικοί...) 2. *Δέαν (*ΜανθάνΩ ΕΛληνικά.)—301. ΑΥΔΟΣ (*Αρταξέρξης, *Υπολαίε, Δόκος, *Όσσιν, Σάλος.)—302. *Ο μηδέν άδικών μηδενός δείται νόμου.—303. *Ασταν τά της τέχης (ας-τα τα τα-τ εις τι-χ' εις.)

*Εξεδόθη υπό δόλιον:

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΒΙΟΔΙ

Θναμασία συλλογή ποιημάτων εις πολυτελέστατον τόμον.

Πωλείται εις όλα τά Βιβλιοπωλεία
ΔΡΑΧ. 3,50

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

! Η λέξις με άπλά στοιχεία των 8 σιγμάτων λεπτά 10, διά δε τους συνδυασμούς μας λεπτά 5 μόνον με π α ρ β α στοιχεία το διπλάσιον, και με η ε φ α λ α τ α το τριπλάσιον. *Ελάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι ελιγνότεραι των 15 πληρονούντες να ζσαν 15. *Ο χαριστός στίχος, έτσι και από μίαν λέξιν, με περιλάια ή παρβα ή άπλά στοιχεία των 8 σιγμάτων, ύπολογίζεται ως έξ λέξεις άπλά.—Αι μη συνοδευόμεναι από του άνωτίμου αγγελιαί δέν δημοσιεύονται.

Επι τη όνομαστική εορτή της Μαγαμένης Φύσεως και *Αργυράς Πανοσίληνον εύχόμεθα έτη πολλά και ευτυχισμένα.—*Απολεσθέντων *Ελλίς, *Εδελβίς, *Ηχώ Παύλειου, *Ελευτία, Καίτη, Θεώνη, Τέσπουσα Πανοσίληνος, Πόθος Πατριδος, Βασιλεύς *Εσθμου. (0, 276)

Χίλιες θερμές εύχές για την εορτή σου, Μαγαμένη Φύσις, εύχεται ή *Αργυρά Πανοσίληνος. (0, 277)

Για τη γιορτή σου, αγαπημένη Γόνδολα της Βενετίας, δέξου ένα μπουκέτο θλόβερμες εύχές.—*Μαγαμένη Φύσις. (0, 278)

Είς τον εορτάζοντα φίλον μου Τάνην Κομνηνόν εύχομαι έτη πολλά και ευτυχίη.—*Πάβλος Τσέλιος. (0, 279)

Επι τη επετείω της εορτής σου, φιλάτη Μαρία Κουλούρη, σοί εδχομαι έτη πολλά.—*Ελληνική Σημαία. (0, 280)

Επιθυμώ αλληλογραφίαν μετά Αιγυπτίας Βασιλεύσασας και Είμαι Ζακυνθία. *Ελληνική Σημαία (0, 281)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909 (0, 282)

Παρακαλώ μέλη Συλλόγου *Οραίας Χίου όπως με υποστηρίξεωσιν εν τώ προσεχει Δημοψηφισματι. *Ελληνική Σημαία (0, 283)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΤΕΜΜΑ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909 (0, 284)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1909 (0-285)

„ΟΡΦΗ“
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΧΡΩΜΟΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Διευθυντής: ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ
Γραφεία: *Όδος Δόφου 6. (Πλ. *Ομονοίας.)
*Ευδίδεται κατά Πέμπτην διδωδνασιέλιδος, εις μέγα σήμα με πλήθος επικαιρίων εικόνων.
ΣΤΗΝΑΡΟΝΚ *Εκωτερισμό Δε. 6
ΕΤΗΡΙΑ *Εξωτερισμού * 8 (0, 286)

Βραδέον Μ. Μυστικόν έτυχεν ό Ποιμενικός Διαβάτης.—*Δόφος του Γένου. (0, 287)

Αναλλάσσω εικονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν.—*Variatiousa Cardia, P. O. Box 108, Farmington, Conn. America. (0, 288)

Αναλλάσσω καλλιτεχνικά δελτάρια με τους Κρητας. Μ. Μυστικά πανταχόθεν.—*Ph. Poupoulides, Farmington, Conn. America. (0, 289)